

PAVAO III. (1534. -1549.)
(PAULUS III.)

» Dekret o istočnom grijehu « (*Tridentski sabor, V. sjednica, 17. VI. 1546.*)

Kako bi naša kršćanska vjera „bez koje je nemoguće svidjeti se Bogu“ [Heb 11,6], nakon čišćenja od zabluda ostala cjelovita i neokaljana u svojoj iskrenosti, i kako se kršćanski narod ne bi „zanosio svakim vjetrom učenja“ [Ef 4,14], budući da je ona stara zmija [usp. Otk 12,9; 20,2], vječni neprijatelj ljudskog roda, probudila među vrlo mnogim zlima koja u ovim našim vremenima uznemiruju crkvu Božju, ne samo nove nego i stare zablude o izvornom grijehu i njegovom lijeku: sveti ekumenski i opći Tridentski sabor... htijući pristupiti tome da zabludjele pozove natrag i utvrdi one koji se kolebaju, slijedeći svjedočanstva svetog Pisma i svetih Otaca i najpriznatijih sabora kao i sud same Crkve o tom istom izvornom grijehu određuje, govori i izjavljuje:

1. Tko ne ispovijeda da je Adam, prvi čovjek, nakon što je u raj u prekršio Božju zapovijed, odmah izgubio svetost i pravednost u koju je bio postavljen, te da je zbog krivnje takvog prijestupa (odmah) upao u srdžbu i nemilost Božju, a zbog toga i u smrt, kojom mu se prije toga Bog bio zaprijetio, a sa smrću i u ropstvo pod vlašću onoga „koji imaše moć smrti, to jest đavla“ [Heb 2,14], te se tako čitav Adam zbog krivnje tog prijestupa dušom i tijelom promijenio na gore, neka bude kažnjen anatemom.

2. Tko ustvrdi da je Adamov prijestup škodio samo njemu a ne i njegovom potomstvu te da je on od Boga primljenu svetost i pravednost koju je izgubio, izgubio samo za sebe a ne i za nas; ili tko (ustvrdi) da je on okaljan grijehom neposlušnosti na čitav ljudski rod prenio samo smrt i kaznu tijela, a ne i grijeh koji je smrt duše, neka bude kažnjen anatemom jer proturječi Apostolu koji kaže: „Po jednom čovjeku uđe u svijet grijeh i po grijehu smrt, i time što svi sagriješite, na sve ljude prijeđe smrt“ [Rim 5,12].

3. Tko ustvrdi da se taj Adamov grijeh, koji je u svima i svima vlastit, jedan po nastanku i prenešen rođenjem a ne nasljedovanjem, uklanja ili snagom ljudske naravi ili nekim drugim sredstvom a ne zaslugama jedinog posrednika Gospodina našega Isusa Krista, koji nas je pomirio s Bogom u svojoj krvi

[usp. Rim 5,19 sl.], „koi nama posta pravednost, posvećenje i otkupljenje" [1 Kor 1,30]; ili tko nijeće da se same zasluge Krista Isusa po pravilno podijeljenom sakramentu krštenja prema načinu Crkve, primjenjuju kako na odrasle tako i na djecu, neka bude kažnjen anatemom.

Jer „nema pod nebom drugog imena... po kojem se možemo spasiti" [Dj 4,12]. Odatle i ona riječ: „Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijehe svijeta" [Iv 1,29]. I ona: „Koji ste god kršteni, Kristom se zaodjenuste" [Gal 3,27].

4. Tko nijeće da treba krstiti malu djecu od utrobe majčine, pa i ako su rođena od krštenih roditelja, ili tko kaže, da ih se doduše krsti za oprostjenje grijehe, ali da oni nisu od Adama naslijedili nikakav izvorni grijeh koji bi trebalo okajati kupkom preporođenja kako bi postigli vječni život, odakle slijedi, da se kod njih forma krštenja, „za oprostjenje grijeha" ne shvaća kao istinita nego kao lažna, neka bude kažnjen anatemom. Jer ne smije se drugačije shvaćati ono što kaže Apostol: „Po jednom čovjeku uđe u svijet grijeh i po grijehu smrt, i time što svi sagriješiše, na sve ljude prijeđe smrt" [Rim 5,12], nego kao što je to uvijek shvaćala Katolička crkva raširena posvuda. Zbog tog se naime prema pravilu vjere, po apostolskoj predaji, za oprostjenje grijeha uistinu krste i djeca koja sama još nisu mogla počinuti nikakav grijeh, kako bi se preporođenjem (kod njih) očistilo ono što su zadobili rođenjem. „Ako se tko ne rodi iz vode i Duha ne može ući u kraljevstvo Božje" [Iv 3,5].

5. Tko nijeće da se po milosti Isusa Krista našega Gospodina, koja se podjeljuje u krštenju, ne oprašta krivnja izvornog grijeha, ili tko tvrdi da ne nestaje svega što ima pravi i istiniti smisao grijeha, nego kaže da se to samo briše, ili da se ne uračunava, neka bude kažnjen anatemom.

Kod preporođenih naime Bog ne mrzi ništa, jer „u njima nema nikakve osude" [Rim 8,1], koji su uistinu „krštenjem s Kristom suukopani u smrt" [Rim 6,4], koji „ne hodaju po tijelu" [Rim 8,1], nego su svukli starog čovjeka i obukli novog koji je stvoren po Bogu [usp. Ef 4,22-24; Kol 3,9 sl.], nevini, neokaljani, čisti, nedužni i Bogu ljubljani sinovi postali su „baštinici Božji i subaštinici Kristovi" [Rim 8,17], tako da ih zaista ništa ne može spriječiti da uđu u nebo.

Sveti sabor pak misli i izjavljuje da kod krštenih ostaje požuda ili žarište (grijeha); ona je ostavljena za borbu i ne može škoditi onima koji na nju ne pristanu i koji joj se po milosti Krista Isusa snažno odupiru. Štoviše „bit će ovjenčan tko se zakonito natječe" [2 Tim 2,5]. Sveti sabor izjavljuje da tu požudu koju Apostol katkada zove „grijeh" [usp. Rim 6,12-15; 7,7. 14-20], Katolička crkva nikada nije smatrala niti nazivala grijehom, kao nešto što bi kod preporođenih zaista i uistinu bio grijeh, nego jer je iz grijeha i navodi na grijeh. Tko bi pak mislio drugačije neka bude kažnjen anatemom.

6. Ovaj pak isti sveti sabor izjavljuje da nije njegova nakana, da u ovaj dekret u kojem se radi o izvornom grijehu, uključuje blaženu i bezgrješnu Djevicu Mariju, Bogorodicu, nego određuje da se treba držati

konstitucija blažene uspomene pape Siksta IV., uz kazne koje su u tim konstitucijama određene, a (Sabor) ih obnavlja.